

Rendhagyó szerkesztői köszöntő egy különleges embernek

Köszöntőt írni nem könnyű feladat. Erre mi, a kötet szerkesztői azon nyomban rájöttünk, amikor leültünk e kötet előszavát megírni. Hisz mit mondhat két szerkesztő egy olyan emberről, akiről a 70. születésnapja alkalmából már mindent elmondtak? Tamás András kiváló dogmatista, közigazgatási jogász, akit nemcsak a Nemzeti Közszerkeleti Egyetemen, hanem az ország valamennyi jogi karán tisztelnek szakmaisága, felkészültsége és elhivatottsága okán. Mindemellett Tamás András kiváló oktató, akire tanítványai is szívesen gondolnak és hálások a nekik nyújtott segítségért. Mindezt e kötet valamennyi szerzőjének, Tamás András korábbi és jelenlegi kollegáinak, tanítványainak tanulmányai is alátámasztják. Az egyes írások elolvasása alapján egyvalami biztos: Tamás András nem ment át Dickens Ebenezer Scrooge-jához hasonlatos jellemfejlődésen az elmúlt esztendőök során, nem most vált olyaná, amilyennek e kötet két szerkesztője kollégaként ismeri, hanem mindig is ilyen volt. Legfeljebb karakterjegyei nemesedtek az idő múltával.

Mivel e mű címezte az ünnepelt, életrajzi adatait sem érdemes újra-listáznunk, hiszen ha valaki, akkor ő pontosan tisztában van pályafutásával, sőt talán olyan adalékot is tud e rendkívüli életúthoz hozzátenni, amelyről nekünk többieknek nemhogy tudásunk, sejtésünk sincs. Ezért talán kivételesen megbocsátja nekünk, hogy inkább a köszöntés eme rendhagyó módját választottuk, és elhiszi, hogy célunk – a tanulmányok szerzőivel együtt – fejet hajtani a professzor és ember előtt, akit mindannyian őszintén tisztelünk és kedvelünk.

Mi szerkesztők Tamás András két – a Kormányzástani és Közpolitikai Tanszék mint hivatalos, illetve az Állam- és Jogtörténeti Tanszék mint az ünnepelt jogtörténeti érdeklődése okán tiszteletbeli – befogadó tanszékének munkatársaiként sajnos nem találkozhattunk vele a katedrán, csak tanszéki kollégaként, továbbá írásain keresztül ismerhetjük őt. Az ünnepelthez kapcsolódó történeteink másak, mint a tanulmányokban leírtak. Mi a zseniális, ám karcos humorú, hatalmas tudású, elegáns és bölcs tudósemlert látjuk a professzor úrban, akivel ünnep a tanszéki értekezleten találkozni, hisz mindig tanulunk tőle valamit: legyen az akár a közös érdeklődés okán Spanyolhon történetének egy kis részlete, esetleg egy skandináv nemzeti himnusz, természetesen eredeti nyelven előadva.

Tamás András saját bevallása szerint 60. életének betöltése óta nem kisebb dolog, mint a Nicolas Flamelnek tulajdonított bölcsök köve birtokosa is. Bár a mai

fiatalok már nem Szerb Antal *Pendragon legendájából* vagy Szepes Mária *Vörös oroszlánjából* hallanak először az alkímiáról és a bölcsek kövéről, sokkal inkább a J. K. Rowling által jegyzett *Harry Potter*-könyvekből, azzal mindannyian tisztában vagyunk, hogy a bölcsek köve valódi ritkaságnak számít és nagy tettek véghezvitelére nyer időt birtokosa számára. Ráadásul az ünnepektől Hokuszaikhoz hasonlóan úgy tartja, hogy a 70. életév az, amelynek betöltése után az ember igazán említésre méltó műveket is létre tud hozni. Ám a kiteljesedéshez még a 80. életév betöltése is igencsak rövid, ezért kérjük azt a követ rendszeresen dörzsölgetni és fújogatni, hogy a 90. sőt a 100. évforduló alkalmából is legyen módunk köszöntőt írni!

Stílszerűen a közös kapcsolódási pontból, a spanyol közjogtörténetből vett példával élve, úgy tartja a fáma, hogy a spanyol királyságban a régi idők végét Granada 1492-es visszafoglalása jelentette, amikor Boabdil, Granada utolsó uralkodója átadta a város kulcsait Aragóniai Ferdinándnak, egyedül azt kérve cserében tőle (legalábbis Washington Irving szerint), hogy azon a kapun, amelyen keresztül ő az Alhambrából kilovagolt, soha többet ne haladjon át senki. Ezzel egy korszak áldozott le az Ibériai-félszigeten, átadva a helyét az új idők szellemének, amely a *Los Reyes Católicos*, a kasztíliai I. Izabella és az aragóniai II. Ferdinánd által egyesített, katolikus Spanyol Királyság létrejöttének és virágzásának, majd hanyatlásának és főnixszerű újrafelemelkedésének történetét hozta magával. A régi kor mementói, mint a sevillai és a granadai királyi paloták, az Alcazárók, vagy a córdobai nagymecset azonban ma is Andalúzia legértékesebb műemlékei, emlékeztetve a látogatót a letűnt, ámde egykor nagyszerű kor vívmányaira. A mi esetünkben a város kulcsa a tudás kulcsa, az utókornak fennmaradó emlékek pedig a tudományos írásművek. Kérjük professzor urat, hogy ezt a kulcsot csak módjával adja át a következő nemzedéknek, legfeljebb időleges használatra, hiszen még van tanulnivalónk, még nem értünk meg teljesen az új korszakra. Annál is inkább, mert a *Tévedés* című írásában azt ígérte nekünk, hogy 100 éves korára megírja a Kelsen két művének összhangjáról szóló mesterterművét, ezzel téve fel pályája csúcsára a koronát. Legyen így! Kívánjuk, hogy a 80. születésnapot még sok kövesse és sokáig élvezhessük az ünnepektől sziporkáit körünkben! Isten éltesse professzor urat!

Valahol Gödöllő és Budapest között az online térben, 2021 tavaszán

A szerkesztők